

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobkyně: **M. M.**
bytem T. 351/41a, B.,
zastoupena Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem
sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2016, č.j. JMK 135595/2016, sp.zn. S – JMK 106155/2016/ODOS/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala ke Krajskému soudu v Brně žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2016, č.j. JMK 135595/2016, sp.zn. S – JMK 106155/2016/ODOS/Př, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 9.5.2016, č.j. ODSČ-90576/15-111, sp.zn. ODSČ-90576/15-SOB/V, kterým byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikty dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Obsah žaloby

2. Žalovaný podle žalobkyně pochybil tím, že nevypořádal všechny v odvolání uplatněné námitky a porušil tak § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Podle žalobkyně nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správních deliktech provozovatele vozidla, neboť žalovanému (prvostupňovému správnímu orgánu) byla známa identita řidiče vozidla (pachatele přestupků). Nedaří-li se správnímu orgánu doručovat písemnosti žalobcem označené osobě, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži žalobkyně; nadto žalovaný se nevypořádal s § 22 správního řádu. Podle žalobkyně nebylo prokázáno splnění § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a nebylo ani prokázáno, že popsáním jednáním nebyla způsobena dopravní nehoda ve smyslu § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobkyně dále namítá, že je nesporné, že domnělým nezákonným jednáním nikoho neohrozila ani neomezila a nedošlo tak k naplnění materiálního znaku správních deliktů. Žalobkyně dále namítá, že zanikla její odpovědnost za správní delikty v roční propadné lhůtě dle analogicky aplikovaného § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.
3. Žalobkyně tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit. Na tomto procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Obsah vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný dále ve vyjádření k žalobě uvedl, že pouhé tvrzení žalobkyně k zahájení řízení o přestupku nepostačuje; nadto podle žalovaného bylo označení osoby J. S. za řidiče vozidla účelové a odkázal na řízení vedené před zdejším soudem pod sp.zn. 31 A 116/2016 a 62 A 187/2016. To, že k jednání majícímu znaky přestupku došlo, podle žalovaného prokazuje fotodokumentace procházející správním spisem. Materiální znak ohrožovacího správního deliktu byl podle žalovaného naplněn již stáním na chodníku ohrožujícím výkon práva chodců pohybovat se

po chodníku. Na zánik odpovědnosti žalobkyně za správní delikty podle žalovaného dopadal § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalovaný tedy navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

5. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a rozhodoval bez jednání za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s.
7. Žaloba není důvodná.
8. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nepřípustná či protiústavní (nález Ústavního soudu ze dne 16.5.2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
9. Zdejší soud musel nejprve posoudit, zda odpovědnost žalobkyně za správní delikty zanikla plynutím času již před pravomocným skončením správního řízení, jak žalobkyně tvrdí. To by ostatně zdejší soud byl povinen zkoumat i z úřední povinnosti. V případě, že by soud dospěl k závěru o zániku odpovědnosti žalobkyně za správní delikty, bylo by již neúčelné posuzovat další v žalobě uplatněné námitky.
10. Z napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí soudu plyne, že ke spáchání správních deliktů mělo dojít ve dnech 18.9.2014, 29.9.2014, 20.11.2014, 5.12.2014, 6.1.2015, 19.1.2015, 26.1.2015 a dne 3.2.2015. Novela zákona o silničním provozu (zákon č. 230/2014 Sb.), kterou byla délka prekluzivní lhůty (§ 125e odst. 5) u správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu teprve výslovně upravena, nabyla účinnosti až dne 7.11.2014; v nyní posuzované věci tedy dva skutky (ze dne 18.9.2014 a ze dne 29.9.2014) předcházely novele zákona o silničním provozu. Nově odpovědnost fyzické osoby – provozovatele vozidla za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu zanikla, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (§ 125e odst. 3 a odst. 5 zákona o silničním provozu). Z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2017, č.j. 3 As 114/2016-46, ze dne 2.10.2017, č.j. 3 As 266/2016-28 a ze dne 11.6.2018, č.j. 3 As 84/2017-19, plyne, že novelizace zákona o silničním provozu dopadá také na správní delikty provozovatele vozidla, které byly spáchány před účinností novely zákona o silničním provozu (přede dnem 7.11.2014).

11. Napadené rozhodnutí bylo vypraveno dne 9.9.2016 a právní moci nabylo dne 15.9.2016. Je tedy zřejmé, že ve věci bylo rozhodnuto do 4 let ode dne, kdy byl spáchán první (nejdříve spáchaný) správní delikt (18.9.2014). Správní řízení bylo zahájeno dne 4.8.2015, kdy byly žalobkyni doručeny příkazy ze dne 24.7.2015, č.j. ODSČ-90572/15-36 a č.j. ODSČ-90576/15-43. Podmínka zahájení řízení do 2 let ode dne, kdy se prvostupňový správní orgán o spáchání správních deliktů dozvěděl, byla tedy také splněna, neboť správní řízení bylo zahájeno do 2 let ode dne spáchání prvního správního deliktu (18.9.2014).
12. Zdejší soud nepřehlédl, že dne 1.7.2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový přestupkový zákon“). Podle § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona se ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Nový přestupkový zákon tedy na posouzení zániku odpovědnosti žalobkyně za správní delikty v nyní posuzované věci nic nemění. Řízení o správním deliktu má trestní charakter, a proto je nutné zohledňovat základní zásady trestního práva. Stežejní trestní zásadou je pravidlo, že odpovědnost za trestný čin se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání trestného činu; pozdější právní úpravy lze použít pouze tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Tuto zásadu převzal také nový přestupkový zákon v § 2 odst. 1. Zdejší soud proto musel posoudit, zda v souvislosti s novou kodifikací procesního přestupkového práva, kam lze nově zařadit také institut správního deliktu (nově přestupku) provozovatele vozidla, nenabyla účinnosti právní úprava pro žalobkyni příznivější. Byť novelizací § 125f zákona o silničním provozu zákonem č. 183/2017 Sb. došlo ke změně terminologie, podle přesvědčení zdejšího soudu ke změně zákona ve prospěch žalobkyně nedošlo. Zdejší soud tedy v nyní posuzované věci vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1 s.ř.s (při zohlednění trestního charakteru věci).
13. Dále se zdejší soud musel vypořádat s uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího správního řízení. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Otázku nepřezkoumatelnosti je soud povinen posuzovat i bez námítky žalobkyně z úřední povinnosti, neboť pokud by zdejší soud podrobil přezkumu nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, zatížil by vlastní rozsudek nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána také tehdy, není-li z rozhodnutí patrné, proč žalovaný k odvolacím námitkám žalobkyně nepřihlédl, či proč v odvolání uplatněnou argumentaci považoval žalovaný za lichou.

14. Blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně doplnila podáním ze dne 7.7.2016 – datum odeslání podání je zřejmé z obálky, která prochází správním spisem – označeným jako „Odůvodnění odvolání“. Z doplnění odvolání soudu vyplývá, že podle žalobkyně nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť prvostupňový správní orgán byl žalobkyní informován o totožnosti řidiče vozidla. Dále žalobkyně namítala, že prvostupňový správní orgán nezákonně postupoval dle metodiky Ministerstva dopravy č.j. 8/2013-160/OST/5. Podle žalobkyně prvostupňový správní orgán nevyužil všechny zákonné možnosti, které měl k dispozici, aby mohl doručovat žalobkyni označené osobě – kupříkladu využít institut opatrovníka dle správního řádu. Podle žalobkyně prvostupňový správní orgán neprokázal naplnění § 2 odst. 1 zákona o přestupcích či splnění podmínky dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobkyně v doplnění odvolání dále namítala, že vozidlo pouze zastavilo, a to na jiném místě; z fotodokumentace ve správním spisu není zřejmé, kdy a kde k popisovanému jednání mělo dojít. Tvrzení, že řidič neponechal pruh široký 3 metry v každém směru jízdy, bylo podle žalobkyně nepravdivé – minimálně třímetrová vzdálenost byla zachována. V závěru doplnění odvolání žalobkyně namítla, že její odpovědnost – jako provozovatele vozidla – za správní delikty již zanikla.
15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soudu plyne, že žalovaný v odvolání žalobkyni uplatněné námitky vypořádal. Důvody, proč nebylo zahájeno řízení se žalobkyní označenou osobou, včetně odkazu na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu napadené rozhodnutí obsahuje. Obdobně je z napadeného rozhodnutí patrné, že podle žalovaného nebylo nutné zkoumat zavinění ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích a že materiální stránka dle totožného zákonného ustanovení byla naplněna již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle žalovaného došlo k neoprávněnému užití chodníku a nebylo rozhodné, zda šlo o zastavení nebo stání; místo a čas spáchání skutků byly dle žalovaného z fotografií žurnalizovaných ve správním spisu dostatečně zřejmé. Je pravdou, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, dle které řidič vozidla ponechal pruh široký 3 metry v každém směru jízdy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že se řidič vozidla žalobkyně ve všech posuzovaných případech dopustil neoprávněného užití chodníku nebo porušil povinnosti plynoucí ze zákazové značky „Zákaz zastavení“ (skutek ze dne 3.2.2015), a proto nebylo nutné, aby se žalovaný otázkou ponechání dostatečně širokého pruhu zabýval. Byť žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně neodkázal na splnění podmínky dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, je z napadeného rozhodnutí zjevné, že žalovaný dovozoval splnění zákonných podmínek dle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu *en bloc* tím, že skutkový stav rozhodný pro aplikaci § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu vyplýval z fotografií, které procházely správním spisem. Stejně tak se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s otázkou zániku odpovědnosti žalobkyně za projednávané správní delikty. Namítala-li žalobkyně, že prvostupňový správní orgán postupoval nezákonně dle metodiky Ministerstva dopravy č.j. 8/2013-160/OST/5, pak zdejšímu soudu je naopak z úřední činnosti známo (kupříkladu věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 30 A 146/2015), že dle této metodiky odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt měla zanikat již uplynutím 1 roku od spáchání skutku, a je tak zřejmé, že žalovaný i

- prvostupňový správní orgán otázku zániku odpovědnosti posoudili v rozporu s metodikou. Jestliže byla námitka aplikace metodiky Ministerstva dopravy ze strany žalobkyně neurčitá a žalobkyně dostatečně nevymezila, v čem konkrétně prvostupňový správní orgán postupoval dle metodiky a v čem konkrétně byl takový postup v rozporu se zákonem – navíc za situace, kdy prvostupňový správní orgán na metodiku nijak neodkazoval – žalovaný nepochybil, jestliže se otázkou údajné aplikace metodiky nezabýval. Napadené rozhodnutí je tedy dle zdejšího soudu přezkoumatelné a žalovaný postupoval v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.
16. Žalobkyně dále namítá, že prvostupňový správní orgán nevyvinul dostatečnou aktivitu při zjišťování řidiče vozidla. Správním spisem prochází sdělení žalobkyně ze dne 20.1.2015, ze dne 16.2.2015, ze dne 13.3.2015, ze dne 2.4.2015, ze dne 28.5.2015 (2x) a ze dne 1.6.2015. Ve všech sděleních žalobkyně za řidiče vozidla označila osobu J. S., nar. „X“; jako kontaktní adresu řidiče uvedla žalobkyně adresu v Japonsku. Z výzvy prvostupňového správního orgánu ze dne 10.9.2014, č.j. MMB/0340402/2014/PV, a z přiložené obálky zdejšímu soudu vyplývá, že žalobkyní označená osoba je na uvedené adrese neznámá, případně uvedená adresa neexistuje – obálka byla opatřena otisky razítek „inconnu“ a „return unknown“. Prvostupňový správní orgán ne zahájil řízení o jednotlivých přestupcích a věc odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, jelikož nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
17. Podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt také tehdy, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Mají-li správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, pak se o to mají pokusit, neboť odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je subsidiární ve vztahu k odpovědnosti řidiče za přestupek (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2014, č.j. 1 As 131/2014-45). To však neznamená, že by správní orgány měly činit rozsáhlé kroky pro zjištění totožnosti přestupce (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46). Bylo povinností provozovatele vozidla – žalobkyně - vědět, kdo vozidlo řídil, a žalobkyně coby provozovatel vozidla nesla také odpovědnost za správnost a aktuálnost jí sdělených údajů (aktuální adresa) o řidiči (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.8.2016, č.j. 7 As 135/2016-17). Podle zdejšího soudu tedy prvostupňový správní orgán učinil nezbytné kroky pro zjištění totožnosti řidiče vozidla. Za situace, kdy žalobkyně nedoložila své tvrzení o tom, že jí označená osoba řídila vozidlo a prvostupňový správní orgán se tuto zahraniční osobu pokusil vyzvat k podání vysvětlení - byť bez využití institutu opatrovníka dle § 22 a § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu - byly podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu splněny. Žaloba je tedy i v této části nedůvodná.
18. Žalobkyně spatřuje pochybení žalovaného také v tom, že nebylo prokázáno splnění § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný

podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Provozovatel vozidla za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu odpovídá, vykazuje-li porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích znaky přestupku dle zákona o silničním provozu. Znakem přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích tedy je zavinění a jednání, které je za přestupek zákonem výslovně označeno (formální stránka přestupku) a porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti (materiální stránka přestupku).

19. U správního deliktu provozovatele vozidla jde o odpovědnost objektivní s možností liberace dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. V nyní posuzované věci se tedy zavinění provozovatele vozidla (žalobkyně) – jako jeden ze znaků přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích – neposuzuje. Neoprávněné užití chodníku dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu i nedodržení povinnosti vyplývající z dopravní značky dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu bylo za přestupek označeno v § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Formální stránka přestupku ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích tedy naplněna byla. Neoprávněné užití chodníku i nedodržení povinnosti vyplývající z dopravní značky č. B 28 „Zákaz zastavení“ bylo přestupkem ohrožovacím. Zejména u dopravních přestupků ohrožovacích bude obvykle formální a materiální stránka přestupku splývat, neboť škodlivým následkem v nyní posuzované věci bylo již porušení zákonných povinností (*mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2016, č.j. 6 As 187/2016-23, a tam citovaná judikatura). Podle zdejšího soudu tedy byla naplněna i materiální stránka přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích.
20. Žalobkyně spatřuje pochybení žalovaného a prvostupňového správního orgánu také v tom, že neprokázali splnění podmínky dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Podle § 125f odst. 2 písm. c) právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Z fotografií, které procházejí správním spisem, soudu neplyne, že by porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu. Je pravdou, že fotografie žurnalizované ve správním spisu v rámci jednotlivých správních deliktů nezachycují vozidlo žalobkyně ze všech stran. Ke každému správnímu deliktu je v rámci správního spisu k dispozici minimálně jedna fotografie, na které je zachyceno vozidlo žalobkyně vcelku z jedné strany. Jestliže z těchto „celostních“ fotografií neplyne, že došlo k dopravní nehodě v souvislosti s porušením pravidel ve smyslu § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, bylo na žalobkyni, aby prokázala, že k dopravní nehodě došlo. To však neučinila.

V. Závěr

21. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel

přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

22. Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto ji nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. října 2018

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

